

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 10C/20/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614209520
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Uličná
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2017:5614209520.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudkyňou JUDr. Evou Uličnou v právnej veci žalobcu L. E., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom F., A. XXX/X, zastúpeného JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Ulica 1. mája 709, proti žalovanej P. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. S. XXX, zastúpenej JUDr. Jaroslavom Kiapešom, advokátom so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Štúrova 4330/31, v spore o zaplatenie 1087,20 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba sa zamietá.

Žalovanej sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 18. 11. 2014, sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia 1087,20 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 15. 11. 2014 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že so žalovanou sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území D. S., a to stavby rodinného domu súpisné číslo XXX, postavenej na pozemku zapísanom ako parc. č. KN-C 899/15, pozemku zapísaného ako parc. č. KN-C 899/15, pozemku zapísaného ako parc. č. KN-C 899/12 a pozemku zapísaného ako parc. č. KN-C 899/78, všetky zapísané na liste vlastníctva č. XXX. Uvedené nehnuteľnosti minimálne od 15. 11. 2012 užíva žalovaná, pričom k dohode o užívaní spoločnej veci nedošlo a žalovaná nemá ani žiaden iný právny dôvod, aby nehnuteľnosti bezplatne sama užívala. Ak by nehnuteľnosti užívala na základe právneho dôvodu, jej majetkový stav by sa zmenšil a jeho majetkový stav by sa zväčšil, preto na strane žalovanej vzniká na jeho úkor bezdôvodné obohatenie. Obvyklá výška nájomného za porovnateľné nehnuteľnosti v danom mieste je 77,89 eura mesačne za dom a 12,71 eura za pozemky, čo za 24 mesiacov predstavuje žalovanú sumu. Úroky z omeškania si uplatnil počnúc dňom podania žaloby na súd.

2. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanej žalobe, doručenom súdu dňa 2. 11. 2015, uviedla, že nikdy nebránila žalobcovi v užívaní predmetných nehnuteľností, nezamedzila mu prístup do rodinného domu, naopak, viackrát ho ústne, aj písomne, a to listami zo dňa 10. 12. 2011 a 28. 11. 2012, vyzvala k prevzatíu kľúčov od domu a k dohodnutiu si podmienok spoločného užívania domu. Na základe výzvy právneho zástupcu žalobcu mu zaslala kľúče od spoločného rodinného domu. Nikdy sama bezplatne neužívala nehnuteľnosti. Žalobca prenechal svoj spoluvlastnícky podiel na základe konkludentného právneho úkonu do bezplatného užívania svojim trom deťom a jej. Kedykoľvek mohol svoje právo užívať nehnuteľnosť využívať, nakoľko nikto mu v tom nebránil.

3. Na súdnom pojednávaní žalobca na podanej žalobe trval.

4. Právny zástupca žalobcu navrhol podanej žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Poukázal na to, že obrana žalovanej, že žalobca jej konkludentne prenechal rodinný dom do bezplatného užívania, neobstojí, vzhľadom na zistené dôkazy, a to listy z mesiacov júl a august 2009, z ktorých vyplýva, že pri odchode zo spoločnej domácnosti nebolo v záujme žalobcu prenechať dom do bezodplatného užívania žalovanej alebo detí alebo inej osobe. Pokiaľ sa žalovaná bránila tým, že žalobca mal a má možnosť užívať rodinný dom, vlastník ani spoluvlastník nie je povinný užívať vec, ktorej je spoluvlastníkom. Pokiaľ vec neužíva, nezakladá to právo žalovanej užívať vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Dôvodom pre odchod žalobcu zo spoločnej domácnosti boli neustále rozpory so žalovanou, nemožnosť viesť spoločnú domácnosť. Dom nie je možné reálne deliť, určité jeho časti preto museli byť užívané spoločne. Listy, ktoré žalovaná adresovala žalobcovi, ktorými ho vyzvala na prevzatie kľúčov, urobila po tom, ako bola vyzvaná na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a po tom, ako bola podaná žaloba na súde o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Poukázal na závery odvolacieho súdu, z ktorých vyplýva, že nie je dôležitý dôvod neužívania spoločnej veci, ale skutočnosť, či spoluvlastník užíval spoločnú vec nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Keďže z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že celú spoločnú vec užívala žalovaná, je žaloba dôvodná. Deti strán sporu boli po rozvedení strán sporu zverené do osobnej starostlivosti žalovanej, od ktorej si odvodzovali právo užívať nehnuteľnosti. Dôvod neužívania veci nemôže byť dôvodom pre aplikáciu zákonného ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. Právny zástupca žalovanej navrhol podanú žalobu v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko žiaden majetkový prospech na strane žalovanej nevznikol. Žalovaná žalobcovi nikdy nebránila v užívaní nehnuteľností, a to nielen od 15. 11. 2012, ale od júla 2009, kedy žalobca opustil spoločnú domácnosť, viac krát ho vyzývala, aby si prišiel prevziať kľúče. V roku 2012 mu aj kľúče odoslala. Žalobca môže kedykoľvek prísť a môže užívať nehnuteľnosť, v užívaní ktorej mu nikto nebráni. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že zo strany žalovanej vždy bola snaha o dohodu so žalobcom na spôsobe výkonu užívacieho práva k rodinnému domu. Deti strán sporu potvrdili, že žalovaná nikdy žalobcovi nebránila užívať nehnuteľnosti. Potvrdili tiež, že došlo ku konkludentnej dohode o spôsobe užívania tak, že žalobca užíval spálňu a kúpeľňu a spoločne užívali kuchyňu. Bolo tiež preukázané, že žalobca mohol užívať miestnosť v suteréne rodinného domu, spolu s príslušenstvom. Žalobca odišiel zo spoločnej domácnosti dobrovoľne a bez nátlaku. Garáž aj pozemky žalobca mohol užívať, pozemky nie sú doposiaľ ohradené a je na ne voľný prístup. Žalovaný nárok je v rozpore s dobrými mravmi. Spochybnil aj výšku požadovanej peňažnej náhrady. Žalovaná nemala inú možnosť zabezpečiť bývanie pre seba a svoje deti, nakoľko jej to finančná situácia nedovoľovala.

6. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 11. 1. 2016, č. k. 10C/20/2015-81, ktorým žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov právneho zastúpenia. Rozsudok odôvodnil tým, že nemal v konaní preukázané, že by existujúce pomery žalobcovi užívanie nehnuteľností v rozsahu zodpovedajúcom veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu neumožňovali a súčasne z dôvodu, že výkon práva žalobcu, spôsobom uplatneným v žalobe, považoval za rozporný s dobrými mravmi. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením zo dňa 28. 9. 2016, č. k. 6Co/131/2016-107, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je prekvapivé, nakoľko žalovaná v konaní neargumentovala voči žalobou uplatnenému nároku rozporom s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a na možnosť aplikácie uvedeného zákonného ustanovenia pri rozhodovaní súdu vo veci súd prvej inštancie pred vyhlásením rozsahu procesnej strany v pojednávaní neupozornil. Taktiež odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že v prípade užívania veci druhým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu nie je rozhodujúce, či uvedený stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka alebo či ide o faktický stav, s výnimkou prípadov, ak by súčasťou dohody spoluvlastníkov bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti. Dôvod, pre ktorý spoluvlastník spoločnú vec neužíva, nie je právne významný. Spoluvlastník, ktorý vec užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, nie je schopný takto spotrebované plnenie v podobe výkonu práva vrátiť, preto musí poskytnúť peňažnú náhradu. Peňažnú náhradu nemusí vydávať len vtedy, ak preukáže existenciu zmluvy o bezplatnom užívaní spoločnej nehnuteľnosti. Poukázal tiež na to, že v konaní nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalobca v danom období vôbec spoločné nehnuteľnosti neužíval, rovnako ako skutočnosť, že v žalovanom období, t. j. od 15. 11. 2012 do 15. 11. 2014, obývala spoločné nehnuteľnosti žalovaná, spolu s 3 deťmi, ktoré sú zároveň aj deťmi žalobcu. V konaní nebolo možné zohľadniť námietku žalovanej voči uplatnenému nároku žalobcu, spočívajúcu v tom, že žalobca sa nepodieľal na starostlivosti o predmetný

rodinný dom, vzhľadom k tomu, že žalovaná si voči žalobcovi v tomto konaní neuplatnila žiadny nárok, ktorý by zodpovedal povinnosti žalobcu podľa ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ani nevzniesla žiadnu kompenzačnú námietku. Je logické, že pokiaľ žalovaná užívala sporné nehnuteľnosti v celosti, musela znášať náklady na chod a bežnú údržbu nehnuteľností. Dôvod, pre ktorý žalobca opustil spoločnú domácnosť, je z hľadiska rozhodovania súdnej veci právne irelevantný. Nemožno ho preto posudzovať ako okolnosť, ktorá by pri aplikácii ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka mala viesť k zamietnutiu nároku žalobcu uplatneného žalobou. Pokiaľ ide o výšku žalovaného nároku, peňažnej náhrade, ktorú je povinná žalovaná žalobcovi poskytnúť, zodpovedá suma obvyklého nájomného v danom mieste a čase za užívanie porovnateľnej nehnuteľnosti, v podiele o veľkosti 1-ica. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie vo veci nariadiť pojednávanie, na ktoré predvolá strany sporu, opätovne posúdi nárok žalobcu uplatnený žalobou, vykoná dokazovanie a vysporiada sa aj s prípadnými ďalšími návrhmi procesných strán na doplnenie dokazovania a vo veci opätovne rozhodne, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

7. Žalobca pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že v dome nebýva, ani nemôže bývať, aj zo zdravotných dôvodov. V dome nebýval od roku 2009, odkedy sa domáhal kľúčov od domu. V roku 2012 býval v F., pričom list bol adresovaný jeho sestre do Liptovského Petra. Žalovaná mu kľúče nevydala a povymieňala všetky zámky. Kľúče dostal asi v roku 2013. V dome by bývať nemohol, nakoľko sa mu zhoršoval zdravotný stav, dom nie je prispôsobený na dve samostatné bývania, netiekla tam teplá voda. Žalovaná mu sústavne liezla do izby. V dome býval do jesene 2009. So žalovanou mali konflikty, zhoršoval sa mu psychický aj fyzický zdravotný stav. Žalovaná ho nepožiadala, aby odišiel z domu, ale robila to tak, aby z domu odišiel. Nevedel uviesť, či žalovanej navrhol rozdelenie užívania nehnuteľností. Jediným riešením preňho bolo vybaviť si byt. Dom stál na takom mieste, kde sa v zime nedalo dostať, nemohol si urobiť nákup. Všetky dopisy, ktoré žalovanej napísal, sa skončili mlčaním. Žalovanú v listoch vyzýval, aby mu vydala kľúče od domu. V júli 2010 si prišiel po kľúč v nadväznosti na list, ktorý mu zaslala žalovaná, ale kľúče neboli. Pripustil, že žalovaná ho vyzvala na prevzatie kľúčov v decembri 2011, ale do domu sa nedostal, nakoľko tam išiel v dobe, keď žalovaná bola v práci. Jeho sestra ho určite oboznámila, že mu prišiel list z novembra 2012. Kľúč si išiel zobrať, doma však neboli. Po odchode zo spoločnej domácnosti v dome zostala bývať žalovaná s 3 deťmi, ktoré v tom čase boli maloleté. Z domu odišiel z dôvodu, že zo strany žalovanej pokračovali napádania slovné, aj fyzické. On býval v spálni, žalovaná v obývačke, kuchyňu užívali spoločne.

8. Žalovaná pri výsluchu na pojednávaní uviedla, že žalobcu fyzicky nenapadla. V auguste 2009 jej žalobca oznámil, že opúšťa spoločnú domácnosť, doporučeným listom. Ona vtedy bola s deťmi na dovolenke. Po odchode zo spoločnej domácnosti si žalobca odviezol svoje veci, oni doma neboli, v byte si našli veci porozhadzované. Žalobca ju atakoval e-mailami kvôli nezaplatenej elektrine, avšak na vydanie kľúčov ju nežiadal. Žalobca sa v auguste 2009 odsťahoval do Spišskej Belej ku svojej priateľke, kde býval asi do roku 2012. Pokiaľ aj chodila do jeho izby, bolo to preto, že tam mala svoje veci. Žalobca mohol užívať pozemky, tieto nie sú oplotené. Keď už žalobca mal kľúče, chodil do domu, a to aj bez jej vedomia. Žalobca ju nikdy neoslovil, aby si podelili užívanie domu inak. Na výzvu na prevzatie kľúčov z roku 2011 nereagoval. Nikdy mu v užívaní domu nebránila. Pri výsluchu na pojednávaní dňa 8. 3. 2017 žalovaná uviedla, že po rozvode bola nepísaná dohoda so žalobcom, že žalobca bude bývať v spálni a bude užívať aj kúpeľňu, ona bude bývať v obývačke a spoločne budú užívať kuchyňu. Uvedená dohoda platila aj po odchode žalobcu zo spoločnej domácnosti. Žalobca nikdy nemal námietky proti užívaniu nehnuteľností ich deťmi. Žalobca mohol užívať aj miestnosť pod obývačkou. V žalovanom období garáž neužívali, auto parkovali vonku.

9. Okrem výsluchu strán sporu, súd vykonal vo veci dokazovanie aj listinnými dôkazmi, a to výzvami žalovanej zo dňa 1. 7. 2010, 10. 12. 2011, 28. 11. 2012, výpisom z listu vlastníctva č. XXX pre kat. územie D. S., výpočtom ekonomického nájomného, fotodokumentáciou rodinného domu, správou OO PZ Liptovská Sielnica, oznámeniami žalobcu zo dňa 14. 7. 2009 a 12. 8. 2009 a obsahom pripojených spisov Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 6C/62/2012, 8C/353/2005, 10P/21/2011, 7C/169/2012 a 4C/136/2009 a priestupkového spisu Okresného úradu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 207/2008 a výsluchom svedkov P. E., D. E., U. E., zistiť nasledovný skutkový stav:

10. Žalobca a žalovaná sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území D. S., zapísaných v katastri nehnuteľností Okresného úradu Liptovský Mikuláš, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXX, a to rodinného domu súp. č. XXX, postaveného na pozemku zapísanom

ako parc. č. KN-C 899/15 a pozemkov zapísaných ako parc. č. KN-C 899/12, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 212 m², parc. č. KN-C 899/15, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 88 m² a parc. č. KN-C 899/78, druh pozemku: záhrady, o výmere 510 m², a to právnym titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov na základe rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 21. 10. 2011, č. k. 4C/136/2009-208.

11. Žalovaná listom zo dňa 1. 7. 2010 oznámila žalobcovi, že kľúč si môže zobrať, keď bude mať čas. Zásielka bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 2. 7. 2010, na adresu žalobcu v D. F. Č.. XX. Listom zo dňa 10. 12. 2011 bol žalobca vyzvaný na prevzatie kľúčov od rodinného domu a na možnosť dohodnutia podmienok spoločného užívania. Zásielka bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 12. 12. 2011, na adresu žalobcu v D. F. Č.. XX. Listom zo dňa 28. 11. 2012 žalovaná pozvala žalobcu na prevzatie kľúčov od rodinného domu, a to v pracovný deň popoludní a cez víkend, s potrebou ohlásenia sa dopredu, ako aj za účelom dohodnutia si pravidiel spoločného domu. Zásielka bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 3. 12. 2012, na adresu B. J., D. F. Č.. XX. Dňa 27. 11. 2013 zaslala žalovaná žalobcovi kľúče na adresu F. Č.. XXX.

12. Žalobca dňa 14. 7. 2009 oznámil žalovanej, že sa odsťahoval z rodinného domu v D. S. a od mesiaca júl 2009 nebude platiť zálohu na elektriku a prispievať na chod domácnosti. Oznámil, že sa odsťahoval z dôvodu sústavného terorizovania a tlaku zo strany žalovanej, keď v predchádzajúcom období bol fyzicky napadnutý, keďže psychické vydieranie a týranie naďalej pokračuje a jeho zdravotný stav sa zhoršuje. Súčasne jej oznámil, že odsťahovaním mu nezaničí právo a možnosť užívať dom s príslušenstvom. Uvedený list bol odovzdaný na poštovú prepravu dňa 16. 7. 2009. Rovnaké oznámenie zaslal žalobca žalovanej dňa 12. 8. 2009. Uvedené oznámenie bolo odovzdané na poštovú prepravu dňa 13. 8. 2009.

13. Z obsahu pripojeného priestupkového spisu Okresného úradu Liptovský Mikuláš, odbor všeobecnej vnútornej správy, číslo 207/2008, mal súd preukázané, že žalobca podal dňa 22. 3. 2008 na OO PZ Liptovská Sielnica oznámenie o priestupku na žalovanú, v ktorom uviedol, že so žalovanou je rozvedený od roku 2006, odkedy majú komunikačné problémy a narušené nažívanie. Už v minulosti bol napadnutý, a to koncom roka 2007, kedy ho fyzicky napadla tak, že ho udrela päťou do zadnej časti hlavy, do chrbta, pričom na ošetrení nebol. Dňa 22. 3. 2008 mu žalovaná doniesla finančnú hotovosť, mali potom slovnú výmenu názorov, odmietol jej podpísať prevzatie peňazí, po čom nasledovala slovná hádka, pri ktorej ho žalovaná fyzicky napadla tak, že ho udrela niekoľkokrát päťou do temena hlavy. Pri tomto napadnutí mu nespôsobila zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie. Žalovaná pri podaní vysvetlenia dňa 22. 3. 2008 uviedla, že so žalobcom žijú v spoločnej domácnosti. Dňa 22. 3. 2008 mu priniesla peňažnú hotovosť, ktorú platí každý mesiac, ktorej prevzatie jej žalobca odmietol podpísať. Pritom jej mal vulgárne nadávať. K fyzickému napadnutiu nedošlo. Okresný úrad Liptovský Mikuláš, odbor všeobecnej vnútornej správy, rozhodnutím o priestupku zo dňa 15. 4. 2008 priestupkové konanie, vedené proti žalovanej pre podozrenie zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mala dopustiť tak, že v mieste trvalého bydliska v rodinnom dome č. XXX Q. D. S., v presne nezistenom čase v decembri 2007 mala fyzicky napadnúť žalobcu tak, že ho mala niekoľkokrát udrieť do zadnej časti hlavy a chrbta a dňa 22. 3. 2008 ho mala 3-4 krát udrieť päťou do temena hlavy, zastavil, lebo spáchanie skutku, o ktorom sa konalo, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

14. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 10P/21/2011, v právnej veci starostlivosti o maloleté deti E., U. a D., v konaní o návrhu matky (žalovanej) na zvýšenie výživného, mal súd preukázané, že žalobca dňa 3. 10. 2011 prevzal predvolanie na súdne pojednávanie, prostredníctvom splnomocnenca, na adrese D. F. XX a dňa 29. 2. 2012 prevzal zásielku, prostredníctvom splnomocnenca, na adrese D. F. XX. Pri výsluchu na súdnom pojednávaní žalobca, okrem iného, uviedol, že býva v F., ale dochádza do Spišskej Belej, pričom cez týždeň je v F. a cez víkend ide do Spišskej Belej. Predtým, ako býval v F., býval v D. S. spolu s matkou maloletých detí, avšak nedalo sa to vydržať a musel odísť. Ako adresu na doručovanie písomností uviedol D. F. XX.

15. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 6C/62/2012, v právnej veci žalobcu L. E. proti žalovanej P. E., v konaní o zaplatenie 403,81 eura, právnym dôvodom úhrady 1-ice nedoplatku za spotrebu elektrickej energie, fakturovanej faktúrou zo dňa 10. 4. 2009, mal súd preukázané, že žalobca pri výsluchu na súdnom pojednávaní, okrem iného, uviedol, že z domu sa odsťahoval na Spiš, čo písomne oznámil žalovanej. Od júla 2009 už v dome nebýval. Doteraz sa nemôže do domu dostať, nemôže ho riadne užívať, aj keď je stále podielovým spoluvlastníkom v 1-ici. Žalovaná

pri výsluchu na súdnom pojednávaní uviedla, že žalobcovi nikto nebránil, ani nebráni vstupu do domu. Kľúč vymenila z dôvodu, že sa zlomil. Pokiaľ by si žalobca v normálnom čase prišiel zobrať náhradný kľúč, bola by mu ho dala a mohol do domu chodiť kedykoľvek. Súčasťou spisu je aj oznámenie žalobcu zo dňa 14. 7. 2009, opakované oznámenie zo dňa 12. 8. 2009, ktorým žalovanej oznámil vystaňovanie sa z domu. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 5. 2. 2013, č. k. 6C/62/2012-117, bola žaloba zamietnutá.

16. Manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 21. 9. 2006, č. k. 8C/353/2005-69, ktorým bol súčasne upravený výkon rodičovských práv a povinností k maloletým deťom E., P., D. a U. tak, že boli zverené do osobnej starostlivosti matky, otcovi bola uložená povinnosť prispievať na výživu maloletých detí. Návrh na rozvod manželstva bol podaný žalobcom.

17. Z pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 4C/136/2009, vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov účastníkov, súd zistil, že žalobca dňa 18. 2. 2011 požiadal o doručovanie zásielok na adresu D. F. XX, rovnako tak žiadal doručovať zásielky na súdnom pojednávaní dňa 25. 5. 2011. Žalobca prevzal zásielky na adrese D. F. XX dňa 23. 8. 2012 aj 1. 7. 2013.

18. Z pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 7C/169/2012, mal súd preukázané, že návrhom na začatie konania, doručeným súdu dňa 20. 9. 2012, sa žalobca domáha voči žalovanej zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. území D. S., zapísaným v katastri nehnuteľností Okresného úradu Liptovský Mikuláš, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXX, a to stavbe rodinného domu súp. č. XXX, postavenej na pozemku zapísanom ako parc. č. KN-C 899/15 a pozemkom zapísaným ako parc. č. KN-C 899/12, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 212 m², parc. č. KN-C 899/15, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 88 m² a parc. č. KN-C 899/78, druh pozemku: záhrady, o výmere 510 m². Cena nehnuteľností bola určená znaleckým posudkom G. U. F. číslo 119/2013, zo dňa 26. 11. 2013 na 93.000 eur. Žalovaná bola žalobcom vyzvaná na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva listom zo dňa 10. 2. 2012.

19. Svedok P. E., syn strán sporu, pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že v žalovanom období v dome býval spolu so žalovanou a dvoma súrodencami. Každý mal svoju izbu, žalovaná bývala v obývačke. Nepamätal si, či jeho sestry mali spoločnú izbu alebo každá svoju izbu. Najskôr mali izbu spoločnú, potom došlo k rozdeleniu izieb, nevedel sa však vyjadriť k tomu, v akom období sa tak stalo. Žalobca v žalovanom období v dome nebýval. Pred odchodom zo spoločnej domácnosti žalobca užíval spálňu a kúpeľňu. V žalovanom období používal kúpeľňu každý. V žalovanom období mohol žalobca užívať aj bývanie v suteréne a užívať garáž. Aj po odchode zo spoločnej domácnosti žalobca do domu chodil, nechodil však na noc. Žalovaná žalobcovi v užívaní domu nebránila. V žalovanom období jeho priateľka v dome nebývala. On býval v dome preto, že nemal iné bývanie, žalobca mu iné bývanie neponúkol, ani ho nevyzval, aby mu za užívanie nehnuteľností platil nejakú náhradu. Po rozvode manželstva rodičov bol zverený do osobnej starostlivosti žalovanej.

20. Svedkyňa D. E., dcéra strán sporu, pri výsluchu na pojednávaní uviedla, že v žalovanom období v rodinnom dome bývala spolu s matkou a dvoma súrodencami. Žalobcovi nikdy nebránili vojsť do domu a na pozemok. So sestrou bývali v spoločnej izbe, brat býval sám v izbe, žalovaná v obývačke. Jedna izba bola stále voľná, rovnako ako spoločné priestory. Po čase mali každá so sestrou svoju izbu, k rozdeleniu izieb došlo asi v roku 2014. Po rozvode rodičov bola zverená do osobnej starostlivosti žalovanej. Žalovaná žalobcu viackrát písomne vyzývala na prevzatie kľúčov od domu, žalobca na to nereagoval. Žalobca odišiel z domu dobrovoľne, nikto ho nevyháňal. Mohol užívať garáž a pozemky, nikto mu v tom nebránil. Žalobca od nej nepožadoval, aby mu za užívanie domu platila, nikdy jej inú formu bývania neponúkol. Po odchode zo spoločnej domácnosti do domu chodil, väčšinou chodil na jeden deň, v dome neprespával. V dome je vytvorená aj ďalšia obytná miestnosť s príslušenstvom, v ktorej žalobca mohol bývať. V žalovanom období bratova priateľka len chodila na návštevy, v dome nebývala.

21. Svedkyňa U. E., dcéra strán sporu, pri výsluchu na pojednávaní potvrdila, že v žalovanom období v dome bývali spolu s matkou a dvoma súrodencami. Izbu mala spoločnú so sestrou, jednu izbu užíval brat a žalovaná užívala obývačku. So sestrou si izby oddelili približne 3-4 roky dozadu. Po rozvode manželstva rodičov bola zverená do osobnej starostlivosti matky. Nevedela sa vyjadriť k tomu, za akých okolností odišiel žalobca z domu, nikto ho však z domu nevyháňoval. V žalovanom období žalobca

mohol užívať garáž aj príslušné pozemky. V rodinnom dome sa nachádza ešte obytná miestnosť s kúpeľňou, ktorú žalobca tiež mohol užívať. Nevedela uviesť, či sa žalobca tejto možnosti voči žalovanej domáhal. Po odchode z rodinného domu žalobca bol viackrát v dome. Až do odchodu žalobcu z rodinného domu užíval žalobca spálňu, žalovaná obývačku. O takomto rozdelení sa asi dohodli. Žalobca jej inú formu bývania neponúkol, nevyzval ju, aby za užívanie domu platila. Nevytýkal jej, že by v dome bývala zadarmo. Pokiaľ vie, nestalo sa tak ani vo vzťahu k jej súrodencom. Až do rozdelenia izieb so sestrou nikto späť neužíval.

22. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

23. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Podľa § 136 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov.

25. Podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

26. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

27. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

28. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanú žalobu zamietol, nakoľko mal preukázané, že výkon práva žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto mu nebolo možné poskytnúť právnu ochranu. Postupujúc v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým bol súd prvej inštancie, v zmysle § 391 ods. 2 CSP, v ďalšom konaní viazaný, súd, v rámci predbežného právneho posúdenia veci, upozornil strany sporu na možnosť posudzovania uplatneného nároku z hľadiska jeho súladnosti s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca sa domáhal žalovaného plnenia právnym dôvodom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, ktoré na strane žalovanej malo vzniknúť v dôsledku užívania nehnuteľností (rodinného domu a príslušných pozemkov), ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve strán sporu, nad rámec veľkosti jej spoluvlastníckeho podielu. Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, je dané zákonom. Vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho podielu. Ak existujúce pomery neumožňujú niektorému spoluvlastníkovi plnú realizáciu tohto práva, patrí mu za to zodpovedajúca náhrada. (rozsudok Najvyššieho soudu České republiky, sp. zn. 25 Cdo 2616/99). Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva vec, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve, vyplýva z oprávnenia každého vlastníka (teda aj vlastníka spoluvlastníckeho podielu), v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka, predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Spoluvlastník je preto oprávnený užívať vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu. Podľa ustálenej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho soudu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Cdo 184/2010), podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci. Ak spoluvlastník neužíva (nemôže užívať) spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, obohatenie druhého spoluvlastníka (ostatných spoluvlastníkov) spočíva v užívaní väčšieho rozsahu predmetu spoluvlastníctva, než ktorý zodpovedá jeho (ich) spoluvlastníckemu podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jeho užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou.

29. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že sú podielovými spoluvlastníkmi stavby rodinného domu a príľahých pozemkov, každá v 1-ici. Taktiež nebolo medzi stranami sporné, že uvedené nehnuteľnosti boli v žalovanom období, t. j. od 15. 11. 2012 do 15. 11. 2014, užívané žalovanou a tromi spoločnými deťmi strán sporu. Žalobca prestal trvalo a sústavne užívať nehnuteľnosti v júli 2009, kedy odišiel bývať ku svojej priateľke. Od uvedeného obdobia, a to aj v žalovanom období, žalobca síce sporadicky chodil do rodinného domu, jednalo sa však len o občasné návštevy, nie počas noci, ktoré nemožno hodnotiť ako trvalé užívanie nehnuteľností. Z uvedeného možno ustáliť, že žalobca spoločné nehnuteľnosti v žalovanom období neužíval. Do júla 2009 (do odchodu žalobcu z rodinného domu) mali strany sporu konkludentnou formou dojednané užívanie rodinného domu tak, že žalobca užíval spáľňu, kúpeľňu a garáž, žalovaná užívala obývačku a spoločne užívali kuchyňu. Deti strán sporu užívali dve izby, a to syn jednu izbu a dve dcéry jednu spoločnú izbu. Uvedená skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že po odchode žalobcu z rodinného domu žalovaná naďalej užívala jednu izbu (obývačku), kuchyňu a spoločné priestory, deti strán sporu užívali dve izby. Spáľňa, dovtedy užívaná žalobcom, nebola užívaná, a to až do času, kým si dcéry strán sporu nerozdelili užívanie izieb, k čomu došlo, podľa výpovede svedkýň, v roku 2014. Neužívaná bola taktiež miestnosť v suteréne rodinného domu s prislúšenstvom. Žalobca v konaní preukázal, že v žalovanom období neužíval spoločné nehnuteľnosti, ktoré v uvedenom období užívala výlučne žalovaná, spolu s ich tromi spoločnými deťmi. Keďže v konaní nebolo preukázané uzavretie dohody medzi stranami sporu, na základe ktorej by žalovanej prislúchalo právo užívať spoločné nehnuteľnosti v celom rozsahu, t. j. aj nad rámec veľkosti jej spoluvlastníckeho podielu, bezodplatne, prislúchalo by žalobcovi právo na náhradu (vydanie bezdôvodného obohatenia) vo výške zodpovedajúcej užívaniu spoločných vecí žalovanou nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu. Pokiaľ právny zástupca žalovanej poukazyval na existenciu konkludentnej dohody medzi stranami sporu, predmetom tejto dohody, podľa právneho názoru súdu, boli len užívacie vzťahy, t. j. rozdelenie užívania jednotlivých miestností v čase, keď žalobca ešte rodinný dom a príľahlé pozemky trvalo užíval. V tejto súvislosti však súd uvádza, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaná užívala spoločné veci v celom rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu, teda že užívala spoločné veci v plnom rozsahu. Podľa názoru súdu, tak ako žalovaná súhlasila s užívaním časti spoločných nehnuteľností svojimi deťmi, rovnako tak žalobca prenechal užívanie časti spoločných vecí svojim deťom. Uvedený záver vychádza z toho, že deti strán sporu bývali v rodinnom dome, tento užívali aj pred odchodom žalobcu z rodinného domu, jednalo sa o miesto ich bydliska, v ktorom bývali na základe dohody strán sporu ako ich rodičov a jednotlivé miestnosti užívali v súlade s konkludentným dojednaním strán sporu o rozdelení užívania spoločných vecí, pričom žalobca nikdy neponúkol svojim deťom iné bývanie, nikdy ich nevyzval, aby za užívanie časti nehnuteľností poskytovali peňažnú náhradu, a užívanie nehnuteľností im nevytýkal. Na uvedený stav bola bez vplyvu skutočnosť, že po rozvode manželstva strán sporu boli deti zverené do osobnej starostlivosti žalovanej. Navyše, z výpovedí svedkov mal súd preukázané, že časť spoločných vecí, a to spáľňa a miestnosť v suteréne, neboli v žalovanom období, resp. počas jeho podstatnej časti, užívané.

30. Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam súd nepriznal žalobcovi žalobou uplatnený nárok, nakoľko mal preukázané, že výkon práva žalobcu, spôsobom uplatneným v žalobe, je rozporný s dobrými mravmi, preto nepožíva právnu ochranu. Podľa ustálenej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 49/96), v ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je upravená zásada, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Ide o všeobecné ustanovenie hmotnoprávnej povahy, ktoré umožňuje posúdiť vec súdom v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť, poskytnúť právnu ochranu uplatňovaného daného práva. Toto ustanovenie nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy, a to na základe všeobecných pravidiel morálnych, elementárnej slušnosti a tolerancie a morálneho charakteru konajúcich. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8 Cdo 439/2014, je možné odoprieť právnu ochranu právu uplatnenému alebo vykonávanému v rozpore s podmienkami uvedenými v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo prakticky znamená, že nebude možné takéto uplatnenie alebo výkon práva procesnými prostriedkami vymáhať. Úvaha súdu, či výkon práva je či nie je v rozpore s dobrými mravmi sa vždy odvíja od okolností konkrétneho prípadu, nemožno ale opomenúť, že použitie „nápravného“ prostriedku dobrých mravov podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje krajné riešenie za účelom zaistenia potrebnej väzby medzi normami písaného práva a základnými mravnými a etickými normami spoločnosti. Podľa rozsudku Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 28 Cdo 2421/2002, zmyslom

ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré je možné definovať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú prijímané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Nie je teda vylúčené, že i taký výkon práva, ktorý zodpovedá zákonu, môže byť uznaný za rozporný s dobrými mravmi, a že mu preto bude súdom odopretá právna ochrana. Na druhej strane však fungovanie systému písaného práva je založené najmä na dôslednom dodržiavaní pravidiel vyplývajúcich z právnych predpisov a korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. Postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má preto miesto len vo výnimočných situáciách, keď k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov či uspokojenie iných potrieb, keď hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva), prípadne keď je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom, prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak na postavení niektorého z nich navonok. Špecificky sa v súdnej praxi posudzuje aplikácia zásady dobrých mravov medzi rodinnými príslušníkmi, najmä medzi najbližšími členmi rodiny. Podľa nálezu Ústavného soudu České republiky, sp. zn. I. ÚS 643/2004, rodina a vzťahy medzi rodičmi a deťmi sú prostredím, kde sa dobré mravy ako poctivosť, čestnosť, vzájomná úcta a najmä úcta k rodičom musia nielen predpokladať, ale hlavne formovať a dôsledne vyžadovať. Práve v rodine, ako základe spoločnosti, sa musia dobré mravy kultivovať a orgány verejnej moci, osobitne súdy, k tomu musia svojimi rozhodnutiami prispievať.

31. V súlade s vyššie citovanou ustálenou judikatúrou súd pri rozhodovaní prihliadol ku všetkým konkrétnym okolnostiam súdnej veci, najmä ku príbuzenskému vzťahu medzi stranami sporu, resp. osobami, ktoré spoločné nehnuteľnosti v žalovanom období užívali, okolnostiam, za ktorých uvedené osoby vstúpili do užívania spoločných nehnuteľností a v ich užívaní pokračovali, okolnostiam, pre ktoré žalobca spoločné nehnuteľnosti v žalovanom období neužíval ako aj ku spôsobu uplatnenia žalovaného nároku. Žalobca a žalovaná sú bývalými manželmi, ktorí spoločné nehnuteľnosti ešte ako súčasť ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov užívali počas manželstva a následne aj po jeho zániku rozvodom. Po rozvode manželstva sa strany sporu konkludentne dohodli na rozdelení užívania nehnuteľností, najmä rodinného domu, keďže pozemky užívali spoločne. Obe strany sporu spoločné nehnuteľnosti v dojednanom rozsahu dlhodobo užívali, spolu so svojimi spoločnými deťmi. Po odchode žalobcu z rodinného domu žalovaná s deťmi naďalej užívala jednotlivé izby v rodinnom dome tak, ako si to so žalobcom konkludentne dojednali, pričom aj spoločné priestory a kuchyňu a príslušenstvo užívala s deťmi spoločne. Miestnosť - spálňa, užívaná žalobcom, bola v žalovanom období (resp. jeho podstatnú časť) neužívaná. Rovnako nebola užívaná miestnosť v suteréne s príslušenstvom. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná akýmkoľvek spôsobom bránila žalobcovi v užívaní spoločných nehnuteľností v rozsahu zodpovedajúcom veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu. Žalobca na základe svojho dobrovoľného rozhodnutia v júli 2009 odišiel zo spoločných nehnuteľností, pričom v konaní nepreukázal, že sa tak stalo na podnet resp. zavinením žalovanej. Žalobca v konaní nepreukázal, že zo strany žalovanej dochádzalo ku fyzickým útokom resp. slovnému napádaniu, nakoľko jediné priestupkové konanie, ktoré bolo proti žalovanej vedené, bolo zastavené. Žalovaná opakovane žalobcu vyzývala na prevzatie kľúčov od rodinného domu po ich výmene. Uvedené výzvy pritom nemajú súvis, ako sa na to usiloval poukázať právny zástupca žalobcu, s konaním o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, nakoľko prvé dve výzvy boli vykonané v roku 2010 a 2011, teda nielen pred podaním návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva na súd, ale aj pred dorúčením výzvy na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva žalovanej. Výzvy boli zasielané na adresu žalobcu do D.É. F., kde si v tomto období žalobca písomnosti či už sám alebo prostredníctvom splnomocnenca preberal. Prevzatie výziev napokon žalobca na pojednávaní aj potvrdil. Žalobca v konaní potvrdil, že opakovane bol v mieste bydliska žalovanej za účelom prevzatia kľúčov, avšak žalovaná nebola doma, keďže bola v práci, čo nemôže byť hodnotené ako bránenie v užívaní nehnuteľností. Žalovaná nielen v tomto konaní, ale už aj v predchádzajúcich súdnych konaniach uviedla, že nebráni žalobcovi, aby užíval nehnuteľnosti. Spoluvlastníkovi prislúcha právo na užívanie spoločnej veci v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, avšak k výkonu užívacieho práva ho nemôže ďalší spoluvlastník nútiť. Žalovanej preto neprislúchalo žalobcu k výkonu jeho užívacieho práva ku spoločným nehnuteľnostiam nútiť a nemala žiadnu reálnu možnosť tak svojím aktívnym konaním urobiť. Navyše, po odchode žalobcu z rodinného domu nedošlo k vytvoreniu takého stavu v nehnuteľnostiach, ktorý by žalobcovi znemožňoval ich užívanie (napr. zriadenie prevádzky slúžiacej na podnikanie, prísťahovanie väčšieho počtu osôb a pod.). Naopak, izba - spálňa, ktorú na základe

konkludentnej dohody užíval, nebola po jeho odchode až do roku 2014 užívaná a rovnako neužívaná bola miestnosť v suteréne s príslušenstvom. Od žalovanej nebolo možné spravodlivo požadovať, aby za účelom zabezpečenia užívania spoločných vecí len v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu nevyužívala napr. kuchyňu resp. spoločné priestory v plnom rozsahu, prípadne aby, v rozpore s konkludentnou dohodou o rozdelení užívania domu, presťahovala všetky tri deti do jednej izby (aby zostalo zachované užívanie miestností v matematickom prepočte podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov 3:3, keďže spáľňa a miestnosť v suteréne užívané neboli, pričom, tak ako už bolo vyššie uvedené, súd mal preukázať, že aj žalobca prenechal časť zo svojho podielu na nehnuteľnostiach do užívania deťom). Taktiež je potrebné uviesť, že rodinný dom s príľahlými pozemkami užívala nielen žalovaná, ale aj deti, ktoré sú spoločnými deťmi tak žalovanej, ako aj žalobcu. V žalovanom období boli dve deti ešte maloleté, pričom rodinný dom slúžil na uspokojovanie ich bytových potrieb. Žalobca nezabezpečil deťom iný spôsob bývania, nikdy im iný spôsob bývania neponúkol, nikdy od nich náhradu za užívanie miestností v rodinnom dome, resp. za užívanie pozemku, nežiadal. Žalovaná, vzhľadom na ňou tvrdené nedostatočné finančné pomery, nemohla zabezpečiť deťom iný spôsob bývania, ako v spoločnom rodinnom dome. Navyše, jednalo sa pre deti o prirodzené prostredie, v ktorom dlhé roky vyrastali, preto by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby si zabezpečovali iný spôsob bývania, keď žalobca nikdy nevzniesol námietku voči ich užívaniu rodinného domu. Žalobca pred podaním žaloby nikdy nežiadal od žalovanej poskytnutie peňažnej náhrady za užívanie spoločných nehnuteľností nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Žalobca nepreukázal, že by so žalovanou komunikoval ohľadne poskytnutia peňažnej náhrady za užívanie spoločných nehnuteľností nad rámec spoluvlastníckeho podielu, že by sa pokúsil so žalovanou mimosúdne dohodnúť, že by jej vopred oznámil, že považuje jej užívanie spoločných nehnuteľností za užívanie nad rozsah veľkosti jej spoluvlastníckeho podielu, v dôsledku čoho požaduje od nej poskytnutie peňažnej náhrady. Naopak, od odchodu z rodinného domu nevzniesol žiadne výhrady voči užívaniu rodinného domu žalovanou a ich spoločnými deťmi a jeho rozsahu, hoci do domu sporadicky chodieval a teda bol s nimi v kontakte a toto užívanie nehnuteľností bez výhrad akceptoval. Uvedená skutočnosť pritom nebola medzi stranami sporu sporná. Až po viac ako 5 rokoch od odchodu z rodinného domu a po 3 rokoch od vzniku podielového spoluvlastníctva ako prvotný úkon, ktorý vo vzťahu ku uplatneniu náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu učinil, podal žalobu na súde.

32. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Keďže v konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná, vznikol jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, ktoré jej súd priznal v plnom rozsahu. V súlade s ustanovením § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.